

אלו הָן הַלּוּקִין

פרק שלישי

מכוות יה.

עין משפט
נֶר מְצֻוָה

סב א מיי פיער מאל' מעשה קרגנות כל' סונג נהיין זכו:

הנחות וציוונים

מעצ'ר והע'ג דמלכות נ'ה ה'צמועין
ונקל וחומל לדין מושילין מן סדין
נככל מוקס כיוון דמיוקלה צמועין
כל צהוכן חוץ לחומה טווע לי
העמיד נ'הו נדבל ה'חל טיריה צו
ידוז יותל צ'נה מ'ינ'ו י' עליין חייקול
חו כגוון צ'cols עד צ'נה (ה) קלחו
ל'הס וככל מד ומד נ'מילתיה
ד'המלי' צעלמה^ט כל ריכח דמיוקול
מידרכ' דרכין ול'ה מוקמיען צ'הוי
ת'ילי דלהי לה' לפlein פלק כל
עה (פמיס דף מד. זס) ודלמא
יחודי (ו) נ'ה צ'הפי נ'פץ' הו' דודלי'
יפי היה נ'ה מ'וקמיה ה'נ'פץ' מ'לומל
גנכו לעניין צ'ה'ל חייקולן צ'מתולא
כל (ז) כל מד צ'נ'פץ' מוקמיען
יפה וכצמ' נימ' דקחני צ'כלייתה

יתירא דעשה דבר (בא"מ): ע"ל דברך חד וחידתנו (מהרש"א): י"ר רשל' מ"ז (גליון) ומהרשות"א מקיים הגאי, עי"ש: י"ה יש להוסיף בו (בא"מ, וכ"ה בתוס' שאנץ ותוס' ר宾ו פרץ): י"ג] תוס' ר宾ו פרץ ותוס' שאנץ לאוכלים ואוז הוה אמרי: י"ג] תוס' ר宾ו פרץ ותוס' שאנץ לן: י"ד] צ"ל גמי (ב"ש, וכ"ה בתוס' ר宾ו פרץ): י"ו] צ"ל על איסור בחוץ (ב"ש, וכ"ה בתוס' ר宾ו פרץ וכת"י): י"ז] בתוס' שאנץ ותוס' ר宾ו פרץ: לאו חמיש ריביות קאמר כד פ"ר רבינו שמשון בר שמשון, או: דשר מקוצי נ"ע: י"ז] צ"ל אריכות לשון במקרא יותר (מהר"מ): י"ח] צ"ל שהקשיינו (ב"ש): י"ט] צ"ל דא"כ (ב"ש): כ] צ"ל שייך (מהר"מ): כל] לפירושו (מהרשות"א, עי"ש הגאי) בתוס': ככ] צ"ל דוחתנן אלו הן הולקין פריך גמי מהא (בא"מ): נג] רשות' למחיצתן (גליון): כל] רשות' בלבד (גליון): ככ] צ"ל מתחילה הדיבור וזה נאמר בסוף פרק ייד הנשה דאוכל בשר מן החיה לוקה משומם בשד בshed וקשה אמריא לא אמריא בשד בשדה לאו שבכללות שהרי כולל (ערוך לנר, ועי' מהר"מ): י"ו] צ"ל מביא אם (ר' שמחה מדעסoria, וראה ב"ח): כ] יש להוסיף בז"ה בז"ה כמ] צ"ל ילקפינן (בא"מ): י"ה תיראי (בא"מ ר"ש):

וְעַמְקָדָה

(ג) להמליל' זמוף פלק גיד הנטה
וון מהילא בין הוילע עופל ידו חוץ
ללוות הילג כgon הַס קלי הַס צוֹלָן נְה
לצד ועס יוּלָה חדַה שיַה רק להוּי
וחתם מיעניש מזין ^{ימע} נוטל למתולא
חומי' יומת נו': ד"ה נמו דנטילה וכו':
כל קדשים צילחו נמי
סח[...]. לא יאלל כי קודש הוא. כל שנתקודש פקול מלכמיך כי קודש הוא

אלא קרא יתרא הוא מכדי כתיב ^{א)} והבאת
שם ^{ב)} ואכלת לפני ה' אלהיך במקום וגוי ^{ג)}
לכתחוב רחמנא לא תוכל לאוכלם מיהדר
מפרש בהו רחמנא למה לי אלא ליהודי
להו לאיי לכל חד וחד גופא אמר רבא זר
שאכל מן העולה לפני זריקה חזץ להחומה
לרבו שמעון לוכה חמיש ולילקי נמי משום
^{ד)} זר לא יאכל כי קדש הם ^{א)}הני מילוי היכא
دلכהנים חזי היכא דלכהנים ^{ט)} נמי לא חזי ^{ט)}
ולילקי נמי משום ^{ז)} ובשר בשדה טרפה לא
תאכלו ^{ט)} כיון שיצא בשר חזץ למחיצתו
נאסר הנוי מילוי היכא דבפניהם חזי היכא
דבפניהם ^{ט)} נמי לא חזי ולילקי נמי כדר' אליעזר
^{ט)} דאמר ר' אליעזר ^{ט)} לא יאכל כי קדש (הוא ^{ט)})
כל

קרא יתרא הוּא. בָּמִי קְלָה לְלֹג הַ
בָּגָוֶת לְמַכְלֵי כַּתִּיב נָעִיל מִינִיה וּבָגָה
כַּתִּיב לִיכְתוֹב נְתָרִיה נְגַת תּוֹכֵל נְחַכֵּס
נְגַת נְהַזְּקִיל⁷⁾ וּנְגַת שְׁכָלָנוֹת נְגַת הַוי כִּי
חַד וּמַחְלָה וְהַיִלְלָה דָמֵי נְגַת שְׁכָלָנוֹת כְּגַן
נְגַת תְּחַכֵּל כִּי חַס נְגַת⁸⁾ וכְּגַן מְכֻלָּה
הַצָּל יְעַצֵּה מְגַפֵּן סְיִין וּגְוַי⁹⁾ (ה) נְמִימָיו¹⁰⁾
נְגַת נְהַנְּפִיה נְפָצִיה: הַכִּי גְּלָקִינָן
מִיהְדָּר פְּרוֹשָׁי בְּכָל חַד לְמַה לֵי שְׁמָמָה
לְיִיחּוּדִי לְאוֹ לְכָל חַד וּחַד. כְּהִלְלָנוֹ
פּוֹל וּכְתָבָן צָלָן הַמַּד נְגַת דְּחוֹזָן
לְחוֹמָה וּכְיוֹן דְּלִינוֹ עֲנֵין לוֹ תְּנַסְּנוֹ
עֲנֵין לְדַבֵּר הַמַּל (ז) הַלְכָן נְכָלוֹיס
לְחוֹכָל עַד צָלָה קְלָה עַלְיָהן הַתָּה
וְהַיִנְךְ כָּל חַד וּמַחְלָה לְמִילְתָּה הַתָּה
וְהַיִת בָּכָל קְדָצִים הַכְּמוֹזִים כְּהַן
דִּין חַס תָּמֵן הַת הַלְהוֹן עֲנֵין לְחוֹכָל
לְפִנֵּי זְרִיקָה צְכוֹן חֹזָן מְכָלוֹיס הַיִן
הַכִּי נְמִי וּמְתִינְתָּה¹¹⁾ דְּקַתְנִי לְוַקְיָן
צְחוֹכָל קְדָצִי קְדָצִים חֹזָן לְקַלְעִיס
מוֹצָאָל בָּצָדָה טְרַפָּה נְגַת תְּחַכְּנוֹ
נְפָקָה כְּלָקָמָן וּלְוַקָּה חַמָּס דְּקַהְמָל